

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie III Wydział Karny

z dnia 14 czerwca 2017 r.

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 maja 2016 r. S. K., kierujący samochodem marki S. (...) nr rej. (...), poruszał się Al. (...) od strony Ś. w kierunku M. (ul. (...)). Na skrzyżowaniu Al. (...) z ul. (...) kierujący chciał wykonać manewr zawracania. W tym celu skręcił w lewo, przejechał torowisko tramwajowe i zatrzymał się celem ustąpienia pierwszeństwa przejazdu pojazdowi poruszającym się Al. (...) od strony ul. (...). Kierujący samochodem marki S. (...) nie zatrzymał się bezpośrednio przy lewym krawężniku, albowiem chciał mieć lepszą możliwość obserwacji nadjeżdżających z prawej strony samochodów. Obok samochodu marki S. (...), z jego prawej strony zatrzymał się samochód marki R., którego kierujący również chciał wykonać manewr zawracania.

E. A., kierująca samochodem marki M. o nr rej. (...), poruszała się również Al. (...) od strony Ś. w kierunku M.. Na skrzyżowaniu Al. (...) z ul. (...) chciała wykonać manewr zawracania. W tym celu wykonała manewr skrętu w lewo, wjechała na skrzyżowanie i przekroczyła torowisko tramwajowe. Następnie, nieznacznie najjeżdżając lewym przednim kołem na krawężnik, zatrzymała samochód tuż przy lewym krawężniku, pomiędzy krawędzią jezdni a pojazdem kierowanym przez S. K.. E. A., podobnie jak S. K., ustąpiła pierwszeństwa przejazdu pojazdowi jadącemu na wprost Al. (...). Miała ograniczoną widoczność

z prawej strony, albowiem widoczność tę ograniczał jej samochód marki S. (...). Z tego powodu oczekiwała na to, że to kierujący tym samochodem pierwszy ruszy, gdy będzie to możliwe. Zarówno S. K., jak i E. A. po wykonaniu manewru zawracania chcieli zająć lewy pas Al. (...). S. K. obserwował otoczenie po swojej prawej stronie, albowiem oczekiwał na możliwość kontynuowania jazdy. Kierujący S. L. nie zauważył, że po jego lewej stronie zatrzymał się pojazd marki M. kierowany przez E. A.. Kierujący pojazdem marki S. (...) ruszył i uderzył w samochód marki M..

(dowód: wyjaśnienia obwinionego S. K. – k. 105-106 oraz k. 41, zeznania E. A. – k. 113-114, k. 34, notatka urzędowa wraz ze szkicem miejsca kolizji drogowej – k. 1-3, wydruk z bazy (...) k. 12-13, szkic – k. 18 i 35, protokół oględzin rzeczy – k. 20-22, płyta CD – k. 74, dokumentacja fotograficzna – k. 81-96)

W toku oględzin ujawniono następujące uszkodzenia pojazdu marki S. (...): zarysowanie powłoki lakierniczej lewych, przednich drzwi, wgniecenia listwy lewych przednich drzwi, zarysowania powłoki lakierniczej lewych tylnych drzwi, wgniecenie lewych tylnych drzwi, zarysowania powłoki lakierniczej tylnego lewego błotnika, wgniecenie przednich lewych drzwi, zarysowania powłoki lakierniczej zderzaka tylnego (strona lewa), zarysowanie lewego progu.

(dowód: protokół oględzin – k. 4, dokumentacja fotograficzna – k. 97-98)

W toku oględzin ujawniono następujące uszkodzenia pojazdu marki M.: zarysowana powłoka lakiernicza zderzaka przedniego (strona prawa), zarysowany przedni prawy błotnik (powłoka lakiernicza), wgniecenie zderzaka przedniego przy błotniku (strona prawa), wgniecenie przedniego prawego błotnika.

(dowód: protokół oględzin – k. 5, dokumentacja fotograficzna – k. 99-100)

W samochodzie marki M. zamontowany był wideorejestrator, który zarejestrował zarówno trasę przejazdu tego samochodu tuż przed zdarzeniem, jak również moment samej kolizji. Funkcjonariusze Policji zabezpieczyli kartę M. (...) z nagraniem wideo. Data i godzina zarejestrowana na nagraniu są nieprawidłowe, albowiem nie są zgodne z rzeczywistą datą

i godzinę zdarzenia.

(dowód: zeznania E. A. – k. 113-114, 34, protokół zatrzymania rzeczy – k. 8-11)

W chwili kolizji zarówno S. K., jak i E. A. byli trzeźwi.

(dowód: protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym – k. 6-7)

S. K. ma obecnie 38 lat. Jest żonaty. Ma dwoje dzieci w wieku 15 i 6 lat. Z zawodu jest urzędnikiem państwowym – pracuje w Ministerstwie (...). Z tego tytułu osiąga dochód miesięczny w wysokości około 6 000,00 złotych. W ostatnim czasie S. K. dwukrotnie został ukarany za popełnione wykroczenia drogowe: 27 marca 2016 r. – przekroczenie prędkości od 21 do 30 km/h, zastosowano mandat karny kredytowany w wysokości 100 złotych; 18 sierpnia 2016 r. – przekroczenie prędkości powyżej 50 km/h, zastosowano mandat karny kredytowany w wysokości 400 złotych.

(dowód: dane osobopoznawcze – k. 104, informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego – k. 43)

Obwiniony **S. K.** na etapie czynności wyjaśniających nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień (protokół przesłuchania z dnia 10 listopada 2016 r. – k. 40-41). Podczas przesłuchania przed Sądem obwiniony również nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu zdarzenia nie wykonywał manewru omijania pojazdu marki M.. Tego dnia poruszał się Al. (...) od strony Centrum. Na skrzyżowaniu z ul. (...) zamierzał wykonać manewr zawracania. W tym celu zatrzymał się na skrzyżowaniu przy krawężniku wewnętrznym (z lewej strony). Chciał wjechać następnie na lewy pas ruchu. Chwilę później na skrzyżowanie wjechał pojazd i stanął po jego prawej stronie, chcąc wjechać na środkowy pas Al. (...) w stronę Centrum. Prawy skrajny pas na tej ulicy stanowi tzw. bus-pas. Po zatrzymaniu obwiniony przepuszczał samochody jadące od strony M. w kierunku Ś.. W momencie kiedy pojazdy te zatrzymały się, obwiniony oraz kierujący pojazdem znajdującym się po jego prawej stronie ruszyli. W tym momencie obwiniony poczuł uderzenie z lewej strony. Wówczas zorientował się, że po jego lewej stronie znajdował się jakiś inny pojazd. Uczestnicy kolizji zatrzymali się. Obwiniony wyjaśnił dodatkowo, że miał wzrok skierowany w prawą stronę, ponieważ obserwował samochody jadące Al. (...) od strony M.. Obwiniony wielokrotnie wykonywał tego rodzaju manewr na tym skrzyżowaniu. Zdaniem obwinionego na nagraniu z wideorejestratora zamontowanego w samochodzie marki M. widać, że pojazd ten przejechał po krawężniku, aby znaleźć się obok pojazdu obwinionego. Pojazd marki M. nie zatrzymał się przed pojazdem obwinionego, albowiem w takiej sytuacji inne byłyby uszkodzenia tych pojazdów. Obwiniony sprecyzował, że nie zajął miejsca tuż przy lewym krawężniku, ale stosunkowo blisko niego. Takie ustawienie zapewniało mu lepszą możliwość obserwacji tego co dzieje się po jego prawej stronie. Ponadto obwiniony, odwołując się do w/w nagrania, wyjaśnił, że w jego ocenie pojazd marki M. znajdował się w ruchu w chwili, gdy pojazd marki S. ruszył i to kierująca pojazdem marki M. wykonywał manewr omijania samochodu marki S.. Zdaniem obwinionego kierująca samochodem marki M. nie zachowała bezpiecznego odstępu od pojazdu marki S., a w konsekwencji zajeżdżała mu drogę. Gdyby kierująca pojazdem marki M. zachowała taki odstęp jak pomiędzy samochodem marki S. i R., to musiałaby jechać po krawężniku. Ruszając obwiniony obserwował to co dzieje się z jego prawej strony. Obserwacja zaś tego co dzieje się za jego samochodem i po jego lewej stronie, byłaby nienaturalna. Zdaniem obwinionego całokształt sytuacji na skrzyżowaniu jednoznacznie wskazywał, iż zamierza on dokończyć manewr zawracania poprzez wykonanie drugiego skrętu w lewo (wyjaśnienia obwinionego z dnia 14 kwietnia 2017 r. – k. 105).

W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionego zasługują w przeważającej mierze na miano wiarygodnych, albowiem znajdują potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Wskazać należy, że wbrew twierdzeniom zawartym w notatce urzędowej, w ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, że obwiniony S. K. wykonywał manewr zawracania w Al. (...), a nie manewr skrętu w lewo z ul. (...) w Al. (...). Wskazuje na to choćby ustawienie kierowanego przez niego pojazdu na skrzyżowaniu w/w ulic. W dużej mierze wyjaśnienia obwinionego pokrywają się również z zeznaniami świadka E. A.. Wersję przedstawioną przez obwinionego potwierdza również nagranie z wideorejestratora zamontowanego w samochodzie marki M.. Zdaniem Sądu analiza w/w nagrania nie pozwala na przyjęcie tezy, jakoby

pokrzywdzona E. A. ruszyła wcześniej niż obwiniony. Niezależnie od powyższych uwag ocena zaistniałej sytuacji sprowadza się przede wszystkim do oceny techniki prowadzenia pojazdu przez uczestników przedmiotowej kolizji. To zaś zostanie poddane analizie w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Świadek **E. A.** zeznała, że w dniu zdarzenia kierowała samochodem marki M.. Poruszała się Al. (...) od strony Ś. w kierunku M.. Na skrzyżowaniu z ul. (...) chciała wykonać manewr zawracania. Zatrzymała pojazd za torowiskiem. Chciała zająć lewy pas ruchu Al. (...). Obwiniony stał już po jej prawej stronie. Świadek oczekiwała na zatrzymanie się pojazdów jadących Al. (...). Miała ograniczoną widoczność, ponieważ po jej prawej stronie stał obwiniony, więc oczekiwała aż on ruszy pierwszy. Po chwili obwiniony ruszył gwałtownie i uszkodził jej samochód. Świadek zeznała, że zatrzymała się po lewej stronie obwinionego, ponieważ było tam miejsce. Wydaje jej się, że nie wjechała na krawężnik, jednakże Policjant powiedział jej, że być może wjechała lewym kołem na krawężnik, ale świadek tego nie pamięta. Świadek zeznała dodatkowo, że codziennie jeździ tamtędy do pracy i wykonuje manewr zawracania. Jej zdaniem to skrzyżowanie jest szczególnie niebezpieczne. Jest tam bowiem miejsce na trzy samochody. Stojąc z lewej strony trzeba czekać aż ruszy pojazd znajdujący się z prawej strony, ponieważ nie widać, czy samochody jadące Al. (...) od strony M. już się zatrzymały (zeznania świadka E. A. – k. 113-114, 34). W ocenie Sądu zeznania świadka zasługują na miano wiarygodnych, albowiem znajdują potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w postaci nagrania z wideorejestratora zamontowanego w samochodzie marki M.. Zeznania te są zasadniczo zgodne z wyjaśnieniami obwinionego, a podstawowa rozbieżność dotyczy tego, kto ponosi odpowiedzialność za zaistniałą kolizję drogową.

Sąd uznał również za wiarygodne dokumenty stanowiące podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Ich treść nie budzi wątpliwości. Rzetelności, prawdziwości i fachowości powyższych dokumentów strony nie kwestionowały, zaś Sąd nie znalazł podstaw, aby tych cech owym dokumentom odmówić. W tym miejscu wskazać należy, że funkcjonariusz Policji interweniujący na miejscu zdarzenia podał w notatce urzędowej, iż kierujący pojazdem marki S. chciał wykonać manewr skrętu w lewo z ul. (...) w Al. (...). W świetle zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że obwiniony chciał wykonać manewr zawracania. W pozostałym zakresie przedmiotowa notatka urzędowa może stanowić podstawę czynienia ustaleń faktycznych.

Podstawę ustaleń faktycznych stanowi również nagranie z wideorejestratora zainstalowanego w samochodzie marki M.. Zarówno jakość, jak i treść tego nagrania nie budzą wątpliwości Sądu. Na ocenę wiarygodności tego nagrania nie ma wpływu nieprawidłowa data i godzina, albowiem świadek nie aktualizowała tych danych. Obwiniony również nie kwestionował faktu, że nagranie to dotyczy przedmiotowej kolizji.

Analizując tak ustalony stan faktyczny, zgodnie z poczynioną oceną materiału dowodowego, Sąd zważył co następuje:

S. K. został obwiniony o to, że w dniu 11 maja 2016 roku około godziny 07:35 w W. w ruchu lądowym na drodze publicznej na skrzyżowaniu Al. (...) z ulicą (...), naruszył zasady określone w art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki S. o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności i przy wykonywaniu manewru omijania nie zachował bezpiecznego odstępu od omijanego pojazdu marki M. o nr rej. (...), w wyniku czego zderzył się z nim powodując uszkodzenie pojazdu, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. o czyn z art. 86 § 1 k.w. o czyn z art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym (tekst jedn. Dz.U. z 2017 r., poz. 128 ze zm.; dalej: p.o.r.d.).

Zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.w. odpowiedzialność za to wykroczenie ponosi ten kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Przedmiotem ochrony tego przepisu jest bezpieczeństwo ruchu drogowego. Może ono być zagrożone poprzez zachowania związane

z naruszeniem zasad ostrożności w tej sferze ruchu. Wśród tego typu zasad są zarówno te ujęte w przepisach prawa, jak i te niemające normatywnej podstawy (zob. P. Daniluk, (red.) Kodeks wykroczeń. Komentarz, komentarz do art. 86, Warszawa 2016, Legalis).

Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. jest niezachowanie przez sprawcę należytej ostrożności. Wyrażenie „należyta ostrożność” należy rozumieć jako odpowiednia, właściwa, stosowna, a zatem taka, jaka jest wymagana w danych okolicznościach. Chodzi przy tym zarówno o "zwykłą ostrożność", jak i "ostrożność szczególną". Jak słusznie wskazuje się w orzecznictwie dla odpowiedzialności z art. 86 k.w. konieczne jest ustalenie, że sprawca nie zachował „należytej ostrożności”, a więc takiej, jaka była wymagana w danej sytuacji. Każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do postępowania uważnego, przezornego, stosowania się do sytuacji istniejącej na drodze.

W niektórych sytuacjach ustawa wymaga jednak od uczestnika ruchu drogowego ostrożności szczególnej, a więc większej, niż zwykle wymagana. Taka szczególna ostrożność, to ostrożność polegająca na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestników ruchu do warunków

i sytuacji zmieniających się na drodze w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie (wyrok Sądu Najwyższego z 29 kwietnia 2003 r., III KK 61/03, OSNwSK 2003, Nr 1, poz. 886). Przykładowo, poruszanie się drogą z pierwszeństwem przejazdu nie zwalnia kierującego pojazdem, zbliżającym się do skrzyżowania, od zachowania szczególnej ostrożności (wyrok Sądu Najwyższego z 30 maja 1995 r., III KRN 20/95, OSNKW 1995, Nr 11–12, poz. 84). Należyta ostrożność to uwzględnianie istniejących w danym momencie okoliczności ruchu drogowego, a więc m.in. pory dnia, warunków atmosferycznych, rodzaju nawierzchni, natężenia ruchu, właściwości pojazdu, a także innych okoliczności. W tym sensie do elementów zachowania należytej ostrożności zalicza się przewidywanie, uzasadnione zwykłym w danej sytuacji doświadczeniem życiowym, że inny użytkownik ruchu drogowego zachowa się nieostrożnie (zasada ograniczonego lub umiarkowanego zaufania), np. w wyniku naruszenia zasad ruchu drogowego. Należyta ostrożność może oznaczać niekiedy obowiązek zareagowania uwzględniającego całkowity brak zaufania do innego uczestnika ruchu drogowego, ze względu na jego lub zaobserwowaną sytuację (zob. J. Bafia (w:) J. Bafia, D. Egierska, I. Śmietanka, Kodeks wykroczeń, 1974, s. 254–255).

Obowiązek zachowania ostrożności ustawodawca nakłada na uczestnika ruchu i inne osoby znajdujące się na drodze, wskazując w art. 3 ust. 1 i 2 p.o.r.d., że są oni obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przez działanie rozumie się również zaniechanie. Zasadę tę stosuje się odpowiednio do osoby znajdującej się w pobliżu drogi, jeżeli jej zachowanie mogłoby pociągnąć za sobą skutki, o których mowa w tym przepisie. Przez tego typu zasady ostrożności rozumie się zasady bezpieczeństwa ruchu drogowego, ujęte w innych przepisach, w tym regulacjach ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz przepisach wydanych na jej podstawie (zob. A. Marek, Prawo wykroczeń, 2012, s. 130). Można wśród nich wymienić m.in. zasadę ograniczonego zaufania (art. 4 p.o.r.d.) oraz zasadę prędkości bezpiecznej (art. 19 p.o.r.d.). Podkreślić należy, że może chodzić także o naruszenie pewnych zasad ruchu podyktowanych zdrowym rozsądkiem, a wynikających z istoty obowiązku zachowania ostrożności przy takim ruchu (wyrok Sądu Najwyższego z 31 stycznia 1949 r., K 1068/48, OSN 1949, Nr 1, poz. 10). Zgodnie z treścią art. 23 ust. 1 pkt 2 p.r.d. kierujący pojazdem jest zobowiązany przy omijaniu zachować bezpieczny odstęp od omijanego pojazdu, uczestnika ruchu lub przeszkody, a w razie potrzeby zmniejszyć prędkość; omijanie pojazdu sygnalizującego zamiar skręcenia w lewo może odbywać się tylko z jego prawej strony. Wskazać również należy, że manewr omijania polega na przejeżdżaniu (przechodzeniu) obok nieporuszającego się pojazdu, uczestnika ruchu lub przeszkody. Dokonując tego manewru kierujący pojazdem jest zobowiązany ostrzec innych użytkowników drogi o zamiarze dokonania takiego manewru, ustąpić pierwszeństwa przejazdu innym pojazdom, a także dokonywać go jedynie w warunkach, w których nie spowoduje to ani zagrożenia bezpieczeństwa ruchu, ani nawet jego utrudnienia.

Odnosząc powyższe uwagi do okoliczności niniejszej sprawy wskazać przede wszystkim należy, że obwiniony S. K. nie zachował należytej ostrożności i przy wykonywaniu manewru omijania nie zachował bezpiecznego odstępu od omijanego pojazdu,

w wyniku czego zderzył się z nim powodując uszkodzenie pojazdu, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Nie ulega również wątpliwości, że obwiniony także wykonywał manewr zawracania, a nie skrętu w lewo z ul. (...) w Al. (...). Obwiniony wykonując ten manewr nie zatrzymał kierowanego przez siebie pojazdu

bezpośrednio przy lewej krawędzi jezdni. Przepisy ruchu drogowego nie nakazują przy wykonywaniu manewru zawracania zajęcia miejsca tuż przy lewej krawędzi jezdni. Pozostawiając stosunkowo znaczny odstęp od krawędzi jezdni obwiniony powinien liczyć się jednak z możliwością, że w tym miejscu znajdzie się inny pojazd. Obwiniony przyznał, że był skupiony na obserwowaniu tego co dzieje się po jego prawej stronie. W ocenie Sądu uszkodzenia pojazdów uczestniczących w kolizji świadczą o tym, że obwiniony miał możliwość zauważenia pojazdu kierowanego przez pokrzywdzoną. Uszkodzenia w samochodzie S. (...) zaczynają się bowiem na wysokości lewych przednich drzwi, a więc w polu widzenia obwinionego. Dodatkowo tak ustawiony samochód pokrzywdzonej widoczny był w bocznym lewym lusterku. Obwiniony nie zachował ostrożności i nie upewnił się ruszając, czy może kontynuować jazdę nie stwarzając zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Gdyby obwiniony zauważył, że po jego lewej stronie znajduje się inny pojazd, to wówczas mógłby dokonując nieznacznej korekty toru jazdy, uniknąć kolizji. Oceny tej nie zmienia zachowanie pokrzywdzonej, która zajmując miejsce z lewej strony obwinionego, najechała nieznacznie na krawężnik lewym przednim kołem swojego samochodu. Jak wynika z nagrania z wideorejestratora samochodu pokrzywdzonej stan krawężnika wskazuje na dość powszechną praktykę najeżdżania na ten krawężnik przy wykonywaniu manewru zawracania.

W ocenie Sądu nie można zgodzić się z twierdzeniem, iż pokrzywdzona zajechała/zablokowała drogę obwinionemu. Nagranie z wideorejestratora nie potwierdza tej tezy. Nawet gdyby przyjąć, iż rzeczywiście obwiniona zajechała drogę obwinionemu, to tym bardziej nie był on uprawniony do kontynuowania jazdy. Co do zasady, nawet bowiem nieprawidłowe zachowanie innych uczestników ruchu drogowego nie uprawnia kierującego do postępowania wbrew przepisom prawa.

Wymierzając karę Sąd rozważył przesłanki z art. 33 § 1 i 2 k.w., a mianowicie ustawowe granice kary za wykroczenie, stopień społecznej szkodliwości czynu, cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego. W szczególności przy wymiarze kary Sąd bierze pod uwagę rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem, stopień winy, pobudki i sposób działania obwinionego, stosunek do pokrzywdzonego (o ile takowy występuje), warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem wykroczenia i zachowanie po jego popełnieniu. Zgodnie z art. 47 § 6 k.w. przy ocenie społecznej szkodliwości wykroczenia bierze się pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Czyn z art. 86 § 1 k.w. zagrożony jest karą grzywny od 20 do 5000 zł (art. 24 § 1 k.w.)

W ocenie Sądu zarówno stopień winy, jak i stopień społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się obwiniony, są średnie. Obwiniony S. K., wbrew ciążącemu na nim – jako na uczestniku ruchu drogowego – obowiązkowi zachowania ostrożności, nie zachował tej ostrożności, co w konsekwencji doprowadziło do kolizji drogowej. W ocenie Sądu obwiniony nie mając zamiaru popełnienia wykroczenia popełnił je na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach mimo że co najmniej mógł przewidzieć skutek swojego zachowania w postaci spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Tym samym, czyn będący przedmiotem niniejszego postępowania został przez niego popełniony nieumyślnie. Na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu ma wpływ przede wszystkim rozmiar szkody powstałej w związku z kolizją drogową, a także to, że obwiniony naruszył swoim zachowaniem jedną z podstawowych zasad ruchu drogowego, wyrażoną w art. 23 ust. 1 pkt 2 p.o.r.d., czym doprowadził do kolizji z innym uczestnikiem ruchu drogowego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 200 złotych. W ocenie Sądu kara grzywny wymierzona obwinionemu uwzględnia zarówno stopień społecznej szkodliwości czynu, jak również stopień winy oskarżonego. Ponadto kara ta uwzględnia okoliczności, w jakich doszło do popełnienia czynu zabronionego. Jednocześnie wskazać należy, że wymierzona kara powinna spełniać

cele prewencji szczególnej względem obwinionego oraz cele prewencji ogólnej wobec ogółu społeczeństwa, ukazując że naruszanie przepisów ruchu drogowego nie jest aprobowane przez organy wymiaru sprawiedliwości.

Należy zauważyć, że kara grzywny wymierzona obwinionemu oscyluje bliżej dolnej granicy zagrożenia ustawowego, nie jest również nadmiernie dotkliwa biorąc pod uwagę poziom dochodów obwinionego. Przy ustalaniu wysokości kary Sąd uwzględnił umiarkowany stopień winy, dotychczasowy sposób życia obwinionego i pozytywną prognozę co do dalszego postępowania.

Na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. sąd zasądził od obwinionego kwotę 130 złotych tytułem kosztów sądowych. Na kwotę tę składają się zryczałtowane koszty postępowania w wysokości 100,00 złotych. Dodatkowo Sąd obciążył obwinionego kwotą 30,00 złotych tytułem opłaty. Wysokość opłaty została ustalona na podstawie przepisu art. 20 pkt 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz.U. 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.). W ocenie Sądu w niniejszej sprawie brak jest podstaw do zwolnienia obwinionego z kosztów postępowania, albowiem S. K. jest osobą dorosłą, posiadającą zdolności zarobkowe, a ich opłacenie nie powinno stanowić dla niego nadmiernej uciążliwości.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w wyroku

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć obwinionemu.